DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

I. HET GROENE LICHT.

(Vervolg).

„Nu," zei Mr. Jenkins na een poos en hij stond op, „ik denk dat ik één ding in ieder geval ter verklaring kan geven."

De pensionhouder wierp een verbaasden blik op Mr. Jenkins en schudde ongeloovig het hoofd. „Ik zou niet weten, Mr. Jenkins," zei hij eindelijk, „hoe u tot een verklaring van deze dingen komen zoudt. U kent toch noch mij, noch mijn vrouw."

„Neen," antwoordde de detective. „U en uw vrouw ken ik niet, maar ik geloof iets anders te kennen, waarop het hier aankomt : het document."

„Het document ?" herhaalde de pensionhouder onbegrijpelijk.

„U schijnt nog altijd niet te begrijpen, waarom het hier gaat, Mijnheer Wendland," ging Joe Jenkins voort. „Weet u overigens wat dit document inhoudt ?"

„Neen."

„Het bevat een geheim verdrag, gesloten tusschen twee Europeesche staten : dien, waarvan mijnheer Sanno militair attaché is, en een anderen. En hoor nu, wat ik u zeg, mijnheer Wendland : Dit verdrag is drie dagen geleden aan een vijandige regeering voor een half millioen francs aangeboden. Bij de aanbieding was een afschrift van de drie eerste pagina's van het verdrag." De pensionhouder stootte een gedempten schreeuw van ontzetting uit, greep met de armen in de lucht en viel uitgeput op een stoel. Eerst na eenigen tijd kwam hij weer tot zichzelf. Hij opende klaarblijkelijk met moeite de oogleden en zag den detective met glazige oogen aan.

„Is u van meening," ging deze rustig voort, „dat het verdrag nog in uw bezit is ?"

„Zonder twijfel", antwoordde de gevraagde met matte stem. „Ik heb het document nog heden gezien. Vóór ik weg ging."

„Gaat uw vrouw vandaag uit ?"

„Neen."

„Wanneer pleegt zij te gaan slapen ?"

„Om half twaalf."

„Ik zou graag het document willen zien."

De pensionhouder aarzelde een oogenblik.

„Neem het mij niet kwalijk, Mr. Jenkins. Ik weet niet zeker, of ik gerechtigd ben u het geschrift te laten zien."

Mr. Jenkins keek een oogenblik naar den grond en zei dan zachtjes : „Mijnheer Wendland, ik zie dat u den toestand nog altijd niet goed begrepen heeft. In den brief, dien ik hier in mijn zak draag, staat een bevel tot arrestatie. Weet u, tegen wien het luidt ? — Tegen u en uw vrouw. Op uw beiden rust de verdenking, het verdrag ontvreemd en het den vreemden staat aangeboden te hebben. Het kost mij één woord, en u is gearresteerd. Het hotel is omsingeld. Wenscht u dus, dat ik gebruik maak van het bevel tot inhechtenisneming — of wilt u met mij den dader opsporen ?"

De pensionhouder snakte een oogenblik moeizaam naar adem. Dan zei hij met zichtbare moeite : „Wanneer de zaak zoo staat, Mr. Jenkins — dan moet ik natuurlijk doen, wat u van mij verlangt. Wat moet ik dus doen ?"

„Uw vrouw gaat om half twaalf slapen. U zult zoolang bij mij blijven en in dien tijd met mij beneden in het restaurant wat eten. Dan zullen wij tezamen naar uw huis rijden."

Het zal tegen half twee 's nachts geweest zijn, toen mijnheer Wendland en zijn begeleider door de stille straten van den Tiergarten gingen. In de verte stierf gedempt het brandende groote stadsleven weg. Hier, nauwelijks 200 meter van de uiterste grens, was het stil en van menschen verlaten. Af en toe weerklonk de signaalhoorn van een auto. En hoe nader beiden tot hun doel kwamen, des te zachter en spaarzamer klonken de geluiden van het leven tot hen door.

De beide heeren liepen langzaam door. Beiden diep in gedachten verzonken. De huizen van dit voorname stadsgedeelte lagen reeds in diepe stilte. Boven de straten hing een regenlucht, en een suizende nachtwind streek door de oude esschen.

„Hier is de Victoriastraat," zei Wendland en trok zijn begeleider naar de andere zijde. In het volgende oogenblik wees de pensionhouder met sidderende hand naar een huis, dat uit de donkere huizenrij scherp naar voren stak.

De detective volgde de richting van den uitgestoken arm en fronste zijn wenkbrauwen : de twee hoekvensters van het tegenoverliggende huis straalden in een smaragd-groen licht. „Het groene licht," zei de pensionhouder met sidderende stem. „Heeft u den sleutel gereed ?" vroeg Joe Jenkins. „Kom dan gauw." Daarop snelden beiden in huis en ijlden de trappen op.

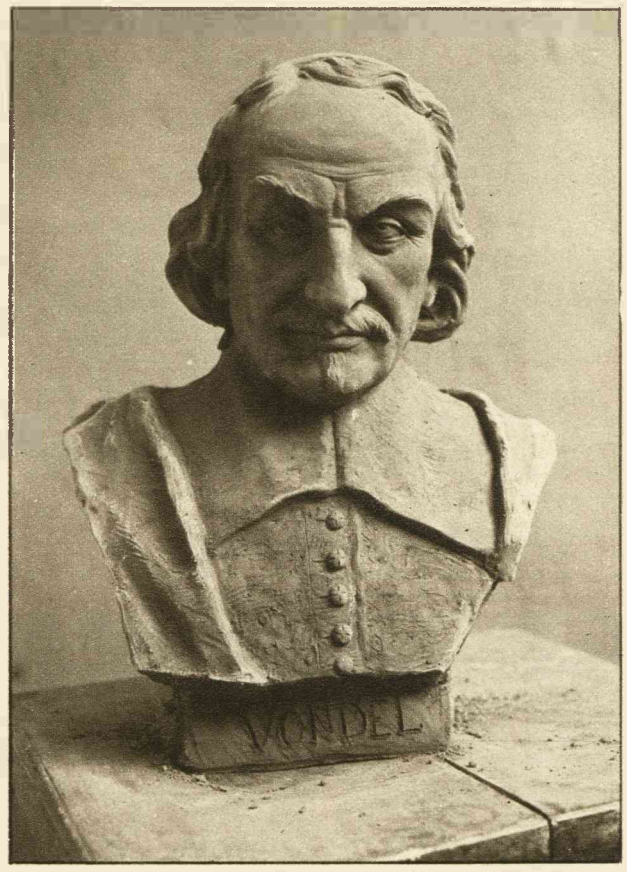
Wendland sloot de huisdeur en liep vooraan, de werkkamer in. Hij stiet de deur open en zag met een onbeschrijflijke uitdrukking op het gezicht om zich heen : de kamer lag in diepe duisternis.

Mr. Joe Jenkins trad langzaam binnen, den straal van een zaklantaarn op het tapijt gericht. „Draait u alstublieft het licht aan." Wendland deed het, en de kamer straalde in een mild, geel gloeilicht.

„Heeft deze kamer een tweeden uitgang ?"

„Ja, in onze woonkamer."

„Breng mij er heen." — Ook deze kamer was leeg.

EEN VONDEL-BUSTE.

Ondanks het feit van Vondel's weer toenemende populariteit is er nog altijd geen buste van den grooten dichter in den handel. Het is daarom verblijdend dat de Haagsche beeldhouwer Frans Antheunis er een boetseerde, die niet alleen van kunstzin en vakkennis getuigt, maar ook van de toewijding waarmee het karakter v. d. grooten dichter werd bestudeerd en weergegeven. Frans Antheunis, in 1877 te Bergen-op-Zoom geboren, is de zoon van den bekwamen ontwerper van Jan van Rijswijck's standbeeld te Antwerpen; hij ontving aanvankelijk les van zijn vader, volgde later de lessen aan de Haagsche Teeken-Academie onder Lacomblé's voortreffelijke leiding, en is op weg zich tot een kunstenaar van beteekenis te ontwikkelen.
(foto Charles Schouten).

„Waarheen leidt deze deur ?"

„In de slaapkamer van mijn vrouw."

„Probeer u te ontdekken, of zij reeds slaapt." De pensionhouder klopte aan de deur. Geen antwoord. „Mijn vrouw slaapt reeds," zei hij op bitteren toon. „Of zij houdt zich slapend. Ik heb een sleutel op deze deur. Wenscht u, dat ik ze opendoe ?"

De detective keek een oogenblik nadenkend naar de deur, dan zag hij den pensionhouder in 't gezicht en zei met een harde uitdrukking op 't gelaat : „Neen."

De beide heeren gingen zwijgend over de gang en — als bij afspraak — weder in de werkkamer terug. „En nu," begon Mr. Jenkins, „zou ik het verdrag willen zien." Mijnheer Wendland ontsloot de geldkist en nam er een aktentasch uit. Hij opende ze : een groot couvert lag erin. Mr. Jenkins nam het in de hand, woog het een paar keer en scheurde het met een ruk open. De pensionhouder wierp een blik op den inhoud en sprong met een schreeuw van verbazing terug. In het couvert lag een courant. . . . . „Wat wij hier zoo juist hebben geconstateerd," begon Mr. Jenkins na een oogenblik, „heeft mij niet verrast. Ik was reeds van te voren overtuigd, dat wij het document niet meer erin vinden zouden. Ik zou nu nog gaarne een en ander van u weten. U wilt mij wel de trappen afbrengen en met mij mee gaan tot aan mijn hotel. Wij kunnen den korten weg heel goed te voet afleggen."

„Ik zou gaarne iets over uw vrouw weten, mijnheer Wendland," begon Mr. Jenkins, toen de beide heeren door de nachtstraten liepen. „Zij is thans 48 jaar oud, zei u ?" —„Ja."

„Hoe lang is u getrouwd ?

„Sedert vijf jaar."

„Ze was dus 38, toen u haar huwde. Een tamelijk hoogen leeftijd."

„Ze was weduwe."

„Hoe lang is de eerste man dood ?"

„Sedert negen jaar."

„Heeft u zijn overlijdingsacte gezien ?"

„Ik heb ze in mijn bezit," antwoordde de pensionhouder eenigszins verwonderd. „Hoe heet hij ?" — „Koenraad Kramer." — „Hoe heet uw vrouw van haar voornaam ?" „Margaretha." — „Heeft uw vrouw toen kinderen gehad ?" „Nooit."

Toen gingen beiden weder zwijgend naast elkaar, ieder in eigen gedachten verdiept. De lichtzee van „der Linden" kwam te voorschijn, en kort daarop stonden ze voor 't hotel. „U zult morgen van mij hooren," zei Mr. Jenkins tot afscheid en reikte den pensionhouder de hand. „Goeden nacht."

Juist wilde de detective het hotel binnengaan, toen iemand hem aan den arm kwam. Toen hij zich omkeerde, keek hij in het doodsbleek gezicht van Wendland, die hem met angstvolle oogen aanzag. „Nog één ding," zei hij met sidderende stem. „Ik zie, alles spreekt tegen mijn vrouw. De verdenkingen hopen zich van uur tot uur op. Ikzelf weet niet meer wat ik aan haar heb. En daarom verzoek ik u, Mr. Jenkins — u, die haar dieper ziet dan gewone stervelingen, — zeg mij dit eene : houdt u mijn vrouw voor schuldig ?"

De detective keerde zich langzaam om naar den vrager, keek een oogenblik voor zich en zei, terwijl hij den pensionhouder recht in 't gezicht zag : „Neen !"

***

Den volgenden morgen ontving mijnheer Wendland een telegram :

„Wacht u om elf uur 's avonds hotel. J. J. —."

Mr. Jenkins was reeds geheel gereed om uit te gaan, toen Wendland om 11 uur 's avonds de vestibule binnenkwam.

„U zult vanavond," begon de detective, toen beiden naar buiten gingen en op de Linden liepen, „waarschijnlijk een en ander te zien en te hooren krijgen, dat u verbazen zal. Daarom zou ik u daaraan willen herinneren : de dingen lijken dikwijls erger dan ze zijn. Denk daaraan, voordat u iets gaat beginnen. En nu, hoofd op ! En laten we op een goeden uitslag hopen."

„Waarheen gaan we ?" vroeg de pensionhouder. Inplaats van eenig antwoord te geven wenkte de detective een chaffeur. „Manhattan-Bar."

De auto suisde door de nachtstraten van het Westelijk deel van Berlijn. Hier pulseerde het heete leven der grootstad. Kolossale transparanten lichtten verleidelijk door den nacht.

De auto van de beide heeren stopte met een knarsenden ruk. Joe Jenkins betaalde en trok zijn begeleider in de schaduw van een huis. Aan de overzijde lichtte een transparent : „Manhattan-Bar."

Het nachtleven van dezen bar scheen op dezen tijd nog in het begin te zijn. De neger, die den tourniquet bedienen moest, stond onbeschoft te gapen tegen den muur en kwam slechts van tijd tot tijd naderbij om een enkelen gast in te laten. Binnen klonken de weeke tonen van de zigeunermuziek.

Joe Jenkins stak langzaam de straat over nadat hij zijn begeleider een teeken gegeven had achter te blijven. Hij trad op den neger toe en wisselde een paar woorden met hem. De aangesprokene maakte een bevestigende hoofdbeweging. Jenkins drukte hem een geldstuk in de hand en kwam langzaam terug. Op zijn gezicht lag een glimlach van tevredenheid. „Wij moeten wachten," zei hij, „maar niet al te lang, denk ik." Ongeveer een half uur later reed voor den bar een auto voor, waaruit een dame van middelbaren leeftijd stapte. Zij ging naar den zwarten portier en sprak met hem. De neger verdween in den bar. De aangekomene liep wachtend op en neer. „Kent u deze dame ?" vroeg Jenkins zijn begeleider halfluid.

(Wordt vervolgd).

„SPEENHOFF'S KLEIN TOONEEL".

Een aardige kiek van het ensemble „Speenhoff's Klein Tooneel," dat met groot succes gedurende de Junimaand in het Casino te Rotterdam optreedt. V.l.n.r. 1e. rij: Kapelmeester Jac. Blazer; mevr. Cesarine Speenhoff; mevr. Julia Cuypers; mej. Kapper; dichter-zanger J. H. Speenhoff; Lou Poolman. 2e. rij (op den wagen) v.l.n.r.: mevr. De Boer van Rijk; mevr. Willy Ruys; Caroline v. Dommelen; Directeur Ph. Soesman; Louis van Dommelen; Willem Hunsche. *(foto J. H. Wolff.)*